

ДИЗЕЛЬ

— Ти ж розумієш, що це означає, Робе, правда? — пробурмотів Райдер, розправляючи свій костюм, який і так був ідеально вигладжений.

Цей виродок завжди одягається так, ніби готовий вийти на подіум. Хоча холодний розрахунок, який читається у його погляді, дає тобі зрозуміти, що він — це не лише гарненьке личко.

Якось я сказав, що можу зробити йому шрам на обличчі, і тоді, можливо, його сприйматимуть серйозніше. Не знаю, чому він відмовився.

З іншого боку, я весь у крові Роба й Гарретта. Його, вкриті шрамами й татуваннями, кулаки кровоточать від ударів, які завдав нашому нещасному господареві. Закидаючи чипси до рота, я насолоджуюсь картиною, що постає переді мною: Гарретт завдає ще одного жорстокого удару, перш ніж відступити. На рингу його недарма називають Скаженим Псом — ти навіть не помічаєш, як цей великий вилупок наближається. Я це точно знав, бо бився з ним кілька разів. Це були хороші часи, навіть попри те, що я зламав собі кілька кісток.

Моргнувши, озираюся на чоловіка, що сидить у кріслі напроти Райдера. Око Роба закрите, губа розбита вщент, а на щоці починає з'являтися синець. І це лише видимі рани. Я впевнений, що у нього під сорочкою утворилося кілька нових синців там, де Райдер дозволив мені трохи розважитися.

Кензо притулювався до стіни навпроти мене, гральні кістки перекочуються між пальцями рук, як завжди. Його обличчя, схоже на Райдерове, втупилося в чоловіка смертельним поглядом, чекаючи, аби сталось щось цікаве. Адже саме Кензо привернув нашу увагу до цього чоловіка. Але Роб дивиться тільки на Райдера — і це добре. Нехай він думає, що Райдер тут головний, ми хочемо, щоб так і було. Щоб він став обличчям нашої... компанії.

Я чхав на цю довбану компанію. У нас є кілька легальних бізнесів, але вони мене ніяк не стосуються. Мене вважали занадто божевільним, аби мати справу з працівниками, після того, як я випалив одному з них око за те, що він назвав мене покидьком.

— Робе, не забувай: я не люблю повторюватися, — огризається Райдер.

У цей момент Гарретт хапає сивого Роба за коротке волосся й відкидає його голову назад. У Гарреттовій руці з'являється лезо, яке він притискає до горла чоловіка, що тремтить від страху. Піт стікає по обличчю, він кричить. Цікаво, чи дозволить Райдер мені його вбити.

Минуло цілих два дні, відколи я не вбивав нікого, і мені стає нудно.

— Так, так, я зрозумів, бери її! — кричить той.

От мудака. Невдаха продасть власну доньку, щоб покрити свій борг перед нами. Гадаю, коли ти не маєш грошей, аби заплатити, твій єдиний вихід — пожертвувати своєю кров'ю та плоттю... Ти легко поступаєшся майже всім, щоб уникнути зайвих проблем.

Це місто наше, Роб ніколи від нас не втече. Він знає це — поразка читається в його карих очах. Цікаво, чи його донька вродливіша за нього. У будь-якому разі тепер вона буде нашою. Зазвичай ми не маємо справ

із плоттю. Ну, тобто з живою плоттю, але жебраки не мають вибору.

Борг є борг, і його треба сплатити — інакше інші почнуть думати, що ми розслабилися.

Райдер відкидається на спинку крісла, його гарні хлоп'ячі губи кривляться в посмішці. Закотивши очі, роблю крок уперед, виходячи з темряви, і саме тоді Роб починає плакати.

Він знає, хто я. Я — смерть. Райдер може бути нашим обличчям, Гарретт — м'язами, а Кензо — дилером, але я... Я, бляха, — Смерть.

— Візьми її! — кричить він, б'ючись у руках Гарретта, чиє обличчя кривиться від огиди. Невже від мене? Я сміюся.

Нахилившись, заглядаю йому в обличчя, дозволяю побачити божевілля в моєму погляді. Пальці так і сверблять від бажання схопити запальничку й спалити будинок разом із ним, слухаючи його крики. Бляха, я майже відчуваю смак страху, відчуваю, як полум'я охоплює мене — мій член твердне в штанах від цієї картини.

— Скажи мені, коли я сплю її, тобі буде все одно, чи ні? — сміюся.

Гарретт посміхається, демонструючи ідеально білі зуби. Виродок майже такий же божевільний, як і я. Мабуть, від надто сильних ударів по його масивній голові. Я усміхаюся до нього:

— Цікаво, вона так само гарно буде стікати кров'ю?

— Досить, — огризається Райдер, і я відходжу, роблячи те, що наказано. — Де вона?

— Вона... вона володіє баром на південній стороні міста, «Роксерс», — він тремтить, плаче, жалюгідний сцикун. Великі, жирні сльози стікають по його обличчю.

Цікаво, чи заплаче вона. Від цього стає ще солодше. Тоді усвідомлюю, що потираю член через джинси, а Кензо витріщається на мене. Тож, підморгнувши, зупиняюся.

— Робе, якщо твоя плата не влаштує нас — ми повернемося, можеш не сумніватися, — твердо додає Кензо, підписуючи цю угоду. Він знає вираз мого обличчя.

Я хочу крові.

— Ти вб'єш її? — схлипував жалісно Роб.

— А тобі яка різниця? — відповідає Райдер, вигнувши брову. — Ти щойно продав власну дочку, аби сплатити свій борг, навіть не намагаючись нас зупинити.

— Я поганий батько, але вона заслуговує на краще, ніж ви, монстри, — прогарчав він, вперше демонструючи, що в нього, можливо, є яйця.

— Ти чув, Раю? Ми — монстри, — вигукнув, зареготавши так сильно, що почав плескати руками по джинсах. — Я ж казав тобі, що цей костюм нікого не обдурить, чуваче.

Райдер, як завжди, ігнорує мої маніакальні спалахи.

— Ми зробимо з нею все, що захочемо: трахатимемо, катуватимемо, битимемо, можливо, вб'ємо. Я просто хочу, щоб ти це знав, — зауважує Райдер, підіймаючись на ноги та застібаючи гудзики свого синього костюма. За звичкою він відкидає назад своє ідеальне волосся й діловито посміхається Робу: — Будемо на зв'язку, — а тоді розвертається і йде геть.

Кензо відходить від стіни, ховає кості в кишеню:

— Будемо раді бачити тебе знову.

Я заходжуся сміхом ще сильніше, коли Гарретт відпускає шию Роба, постукуючи лезом по його щоці так по-дружньому. А я? Я знову впиваюся в обличчя чоловіка, бажаючи, аби він глянув в очі людині, яка збирається зруйнувати життя його доньки. Коли

я з нею покінчу, можливо, не залишиться навіть, що поховати.

— Я змушу її кричати, можливо, навіть запишу це для тебе.

— Дизель, — гукає Райдер з порога маленького вбогого двоповерхового будиночка, у якому ми знаходимось.

Нахилившись уперед, я притискаюся губами до його вуха:

— Я дам тобі знати, чи вона кінчить до, чи після того, як я переріжу їй горло, — шепочу, перш ніж кидаюся вперед і відкушую йому мочку вуха.

Він кричить, а я вию від сміху, спльовуючи плоть і кров йому на груди. Розвертаюся, щоб піти, насвистуючи собі під ніс, коли мідний присмак наповнює мій рот і стікає по підборіддю.

— Ти божевільний виродок, — бурчить Гарретт.

— Ти теж, брате, а тепер ходімо за нашою новою іграшкою! — заявляю. Попри перспективу тортур на горизонті, у мене несподівано з'являється гарний настрій.

Роб має знати, все місто має знати...

Коли ти маєш справу зі зміями, у тебе з'являються ікла.

Бідолашна дівчинка й гадки не має, що на неї чекає...

РОЗДІЛ 2

РОКСІ

— Добре, добре, я зрозуміла. Ти найгарніший метелик на фермі метеликів, — киваю, хапаю його за плече та притискаю до себе, допомагаючи сісти в таксі. — До завтра, Генрі. Постарайся не вдаватися власним блювотинням, — хихикаю, коли зачинаю дверцята машини, і прямую до переду авто, даю водієві трохи грошей і називаю адресу Генрі.

Генрі наш постійний клієнт, приходять сюди щовечора. Якось я запитала його, чому він п'є. Чесно кажучи, не очікувала такої відповіді: дочка бідолахи померла кілька років тому. Її вбили. Відтоді він топить своє горе в чарці, а я слідкую, щоб з ним було все гаразд. Можливо, Генрі й п'яниця, але він мені подобається. Я бачу біль у його очах. І будь-який батько, який так побивається за своєю донькою, — хороша людина. Але, можливо, у мені говорить власний комплекс, пов'язаний з батьком.

Повернувшись до бару, посміхаюся, розглядаючи його. Власне, там немає на що дивитися, але це все моє. Назва «Роксерс» написана яскраво-червоними світлодіодними літерами. Вона висить над дверима, які бачили й кращі часи, правду кажучи. Звичайно, бар занедбаний. Це притон, але водночас — одне з найкращих місць, де можна випити. Ззовні виглядає, наче якась стара халупа, зроблена з дерева та цегли. Тут є ганок, який охоплює весь периметр будівлі, де відвідувачі курять. А перед ним знаходиться місце для

велосипедів. Дві пари розсувних дверей наразі відчинені, але брудні вікна не дають зазирнути всередину.

До нас приходять усі: далекобійники, байкери, злочинці. Усім раді. Є лише одне правило: не ламати довбані меблі. Це старе правило, запроваджене ще до того, як я стала власницею, тож вирішила продовжити цю традицію. Піщана автостоянка порожня, якщо не враховувати мого побитого маслکارа, який виграла в парі. Тож я повертаюся всередину, на ходу перевіряючи вивіску, аби всі знали, що ми зачинені.

Ще рано, сонце ось-ось зійде. Мабуть, власний бар зробив із мене нічне створіння — я завжди більше любила ніч та всі розваги, які криються в ній. Зітхнувши, зачісую назад своє сріблясте волосся, збираю його в тугий хвіст, і починаю зачинятися. Я відправила Тревіса додому раніше — його бабуся захворіла, тож їй потрібна допомога. А це означає, що прибирання тепер на мені. Беру один зі стільців і ставлю його на стіл, потім збираю склянки.

Я прямую до задньої кімнати повз більярдний стіл та дошку для дартсу і підіймаюся сходами ліворуч. Стегном відчиняю кухонні двері, споліскую склянки водою, а потім кладу їх у посудомийну машину. Вимкнувши світло на кухні, повертаюся до бару, щоб вимити підлогу. Не скажу, що від цього зникає липке місиво, але я продовжую так робити — це вже просто звичка.

Ліворуч від мене — стара барна стійка. Її стільниця зроблена з пивних кришок, залитих смолою, — мені її подарували. Наразі вона вільна від пляшок, перед нею стоять порожні стільці. На старих дерев'яних полицях зберігаються всі види алкоголю, які тільки можна собі уявити, а бочки чекають наповнення.

Я вже розібралася з баром і касою, поки Генрі прикидався метеликом, тож залишилося зробити не так